TALMUDUL

STUDIU ASUPRA JUDAISMULUI

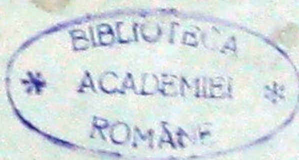
DE

BOGDAN PETRICEICU-HAJDEU
Profesor Universitar
Membru al Academiei Române

Talmudul ca profesiune de credință a poporului lui Israil

Beni hizzaher bedibhre sopherim iaser middibhre thhrah.

«Fiule,! Bagă de seamă mai mult vorbele Rabinilor decât Scriptura»

Reeditată din inițiativa „Secției de educație și front. anti-Judeo-Masonic"
din Sectorul C. — Prahova

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE «BUCOVINA», I. E. TOROUȚIU
1930

PREFAȚA

In ședința Adunării Deputaților dela 8 Maiu 1930, interpelând pe Ministrul de interne, asupra atentatului Jidanilor dela Târgul Frumos, l'am întrebat :

„Prin ce mijloace înțelege D-sa să prevină repeta-„rea unor asemenia acte de banditism, din partea „unei poporații fanatizată de rabinii săi, în numele „unor învățături criminale, cari se propovăduiesc li-„ber, cu ajutorul Statului chiar, pe pământul nostru".

INVAȚATURI CRIMINALE

Această caracterizare a provocat protestul „reprezentantului cultulu imozaic" cum i se zice, în Senat și în acelaș timp, acelaș protest din partea „Uniunei Evreilor Români" la Innalta Regență.

Ca și cum adevărul *se poate înlătura cu proteste.*

Era mai simplu ca hahamii idanilor — haham însemnează învățat — să facă dovada contrară.

Căci iată că — în această schiță a sa, dela 1866, „Talmudul", — *vine și* marele nostru învățat B. Petriceicu Hâjdeu, *și zice :*

„Ovreiul modern se închină unui singur Dumnezeu; „dar se închină numai întrucât acest singur Dumne-„zeu este un Dumnezeu curat Ovreiesc, iubind numai „pe Israiliți, nepăsător și fără milă pentru rămășița „neamului omenesc".

cel puţin numele lui Confucius, pentru cari este o nimica toată distanţa de la Bucureşti la Peking; cari ascultaţi cu un aer de cunoscători vorbindu-se de religiunea chineză: d-voastră n'aţi putea răspunde la intrebarea: cine au fost Hillel, Schemmai, Kimchi, Bechai, Ionachan Saccai...? de şi aceştiia sunt pentru Ovrei ceia ce este Confucius pentru Chinezi; de şi Ovreii locuesc nu peste nouă mări şi nouă ţări, ca Chinezii, ci chiar în mijlocul nostru, de şi China poate fi suferindă sau fericită, fără ca suferinţele sau fericirile sale să înrâureze cât de puţin asupra suferinţelor sau fericirilor noastre, pe **când Ovreii sunt un vierme intestinal, ce ne roade pe noi drept la inimă!**

Aşa dar, lăsăm la o parte pe Confucius, şi vom aborda: **TALMUDUL...**

I

Istoria Ovreilor se împarte în două epoce: d'întâiu Ovreii având o ţară proprie a lor, şi apoi Ovreii **crescând din sudoarea străină, precum creşte muşchiul pe alte plante mai nobile.**

II

In primii secoli ai creştinismului, îi vedem alungaţi din Palestina de armele Romei; şi de atunci încoace, dintr'un popor tare, compact, liber, degenerând, tot mai mult şi mai mult, **în vagabonzi slabi, împrăştiaţi, târâtori.**

III

Vechile instituţiuni biblice, făcute în alte timpuri şi pentru alte fiinţe, nu se mai potriveau cu trebuinţele şi dorinţele cele noui ale Iudanului.

Moise fusese legislatorul unui Stat.

Pentru grupe de rătăciţi drumaşi se cerea acum un alt legislator, şi nu unul, ci atâţia legislatori, cât de multe erau acele grupe.

Schimbarea religiunii era o fatală necesitate a Iudaismului.

IV

Insă o credinţă antică nu se uită de-o dată şi nu de-o dată se înrădăcinează o reformă.

Secolara lege a lui Moise devenise pentru Ovrei o deprindere, iar deprinderea este singura certitudine a gloatelor.

Pentru a surpa Mosaismul, trebuiau nişte oameni, cari să vorbească dintr'untâiau chiar în numele şi numai în numele lui Moise.

V

Fiecare comunitate Ovreiască avea câte unul sau mai mulţi rabbini, adecă dascăli, însărcinaţi cu explicaţiunea şi aplicarea legilor divine şi umane, cuprinse în Biblie.

Precum Moise, fusese odată mijlocitor între Dumnezeu şi poporul lui Israel, de asemenea rabbinii ajunseră acum a fi mijlocitori între Moise şi Ovreii cei desţeraţi.

Precum Moise avusese odată privilegiul de a atribui lui Dumnezeu propriile sale gânduri şi pasiuni, de asemenea rabbinii căpătară acum prerogativa de a atribui lui Moise tot ce venia lor la socoteală.

Precum Judanii cei antici nu puteau cunoaşte pe Dumnezeu, decât numai prin Moise, de asemenea judanii ăşti posteriori nu mai puteau cunoaşte pe Moise, de cât numai prin rabbini.

In fine, rabbinii fură instrumentul carele operă, pe nesimţite, trecerea iudaismului de la religiunea-i primitivă biblică, la o altă religiune, mai corespunzătoare cu noua poziţiune naţională şi socială a Ovreilor.

VI

Precum Biblia fu legea lui Moise, tot aşa legea rabbinilor este o voluminoasă colecţiune, numită Talmud.

Moise comentă voinţele lui Dumnezeu.

Rabbinii comentează voinţele lui Moise.

Iată un exemplu:

Moise zise în Biblie: *„Dumnezeu vă porunceşte a vă „veseli la sărbătorile voastre"*.

Talmudul explică acest prescript în următorul mod:

„Rabbinul Jehuda zice: nu e mai mare veselie ca vinul „şi, prin urmare, Moise vă porunceşte să beţi".

„Rabinul Seira zice: Carnea e cea mai mare veselie „şi, prin urmare, Moise vă porunceşte să mâncaţi".

„Rabinul Asse zice: Nu e mai mare veselie ca amorul „şi, prin urmare, Moise vă porunceşte să vă drăgostiţi...)".

Iehuda cerând vin, Seira cerând carne, Asse cerând amor, Talmudul, expresiunea tuturor gusturilor rabinice, recomandă Ovreilor câteşi trele petrecerile, în numele cel stereotip al lui Moise!

VII

In acest mod, Talmudul se distinge cu desăvârşire de toate cărţile sacre de pe faţa pământului.

In Evanghelie vorbeşte numai Christos.

In Al-Coran vorbeşte numai Mahomet.

In cartea cea sacră a iudaismului modern, vorbesc toţi rabbinii, fără a fi datori, cât de puţin, de a se uni în opiniuni unul cu altul; căci fiecare cuvânt de al lui Moise — zice Talmudul — poate fi comentat în şaptezeci de moduri [1]).

1) *Ap. Infruntarea jidovilor* (Iaşi, 1803, în 4.) p. 27, 28 29.
1) **Buxtorf**; *Tiberias sive comment, masorethicus triplex*. (Basileae, 1665 in 4) p. 80.

Să nu uitaţi, că numărul *şaptezeci* se ia în limba ebraică în sens de un maximum nedefinit [2]).

Aşa dar, asupra textului lui Moise despre veselia cea de serbătoare, pe lângă cei trei rabbini de mai sus, unul beţiv, altul mâncăcios, al treilea amoros, lesne mai puteţi adăuga alţi o mie de rabbini de diferite culori, cari vor zice, unul după altul:

1. Cea mai mare veselie este de a danţa şi, prin urmare, Moise vă porunceşte...
2. Cea mai mare veselie este de a cânta şi, prin urmare Moise vă porunceşte...
3. Cea mai mare veselie este de a dormi şi, prin urmare Moise vă porunceşte...
4. Cea mai mare veselie este de a căsca gura şi, prin urmare Moise vă porunceşte...

Şi aşa înainte.

Toţi rabbinii vor avea dreptate; şi un judan devot se va sili de a răspunde la toate poruncile, ori cât de multiple!

VIII

Dar caracterul cel excepţional al rabbinismului mai trage după sine o altă consecvenţă nu mai puţin comică.

Christos şi Mahomet au dat legi şi apoi au murit.

Rabinii au dat şi ei legi, dar le-au dat nu ca persoana muritoare cutare sau cutare, ci ca o clasă, ce nu moare, dar care se renoeşte şi se va renoi necontenit.

Citarăm mai sus pe rabbinul Iehuda, pe rabbinul

2) Pentru întărirea acestui adevăr, citiţi şi cartea *„Evreii?...!"* de *Iordache Bucovineanu*, operă de mare valoare, care în mod foarte documentat, descoperă lucruri despre cari nimeni n'au vorbit până astă-zi şi din care se vede lămurit că „Iudanii" rămân în veci de veci „Iudani", şi numai „Iudani".

A. Horinceanu

Seira, pe rabbinul Asse; am mai putea cita alţi două mii şi zece mii; însă nici unul din ei, dupe doctrina fundamentală a rabbinismului, nu întrece în autoritate pe d-l rabbin din Bucureşti sau pe colegul său de la Iaşi.

Toţi rabbinii sunt legislatori egali în putere.

Precum creştinul ascultă pe Cristos şi mahometanul pe Mahomet, tot aşa Ovreiul e dator a asculta pe fiecare rabbin.

Rabbinismul exprimă această obligaţiune prin formula cea mai limpede: **„Dacă rabbinul îţi va spune, „că dreapta e stângă, sau că stânga e dreaptă, nu mai „căuta la natura cum este, ci crede tocmai cum te în„vaţă rabbinul** [1])".

Astfel cuvântul Talmud nu are numai sensul restrâns ce i-l dăm noi.

El nu însemnează numai cartea numită **Mişna** sau cartea numită **Ghemara**, cartea numită **Talmudul cel mic** sau cartea numită **Talmudul cel mare;** nu!

El nu însemnează numai scrierile rabbinului spaniol **Maimonid** sau ale rabbinului francez **Jarchi;** nu!

El nu însemnează numai ceia ce au publicat diferiţi rabbini, în diferite timpuri şi în diferite locuri, pentru povăţuirea Israeliţilor; nu, nu! ci

In sens întins, *Talmudul este totalitatea comentariilor rabbinice asupra Bibliei, atât scrise precum şi verbale, atât trecute, precum şi prezente sau viitoare...*

Mai pe scurt, *Talmudul* se poate numi *tot ce au lucrat până acum rabinii în curs de opt-spre-zece secoli, şi tot ce vor mai lucra de acum înainte în secolii cei nesfârşiţi.*

---

1) **Rabbi Schelemo:** *Comment ad Deuter. XVII.* II. ap. **Buxtorf:** *Synagoga Iudaica.* (Basileae. 1722, in-8) p. 73.

IX

Enorma diferinţă dintre Talmud şi celelalte religiuni umane fu un efect necesar al enormei diferinţe între condiţiunile, în cari se aflau puşi Ovreii, după emigraţiunea lor din Palestina, în alăturare cu condiţiunile existenţii celorlalte popoare creştine sau mahometane.

Destinul spulberase pe Judani în toate părţile.

Ii întâlniai în Lusitania, în Britania, în Egipt, în Persia, în Arabia, până şi în China.

Ovreii de pe malurile Tagului nu visau despre coreligionarii lor de pe ţărmul Amurului; Ovreii, ce se scăldau în Tamisa, nu se gândiau, dacă alţi fraţi ai lor s'ar fi scăldând tot atunci în Nil sau în undele Gangului...

Templul lui Solomon nu mai era: lipsia un singur centru, din care să plece razele spre toate puncturile unei singure circumferenţe.

In această stare de lucruri, cum oare se va fi putut menţine legământul ideei judaice?

Ori unde erau câţiva Ovrei, era neapărat şi un rabbin.

Deci, fu admis drept dogmă, ca ori-care rabbin, din ori-care loc, să fie o sacră autoritate pentru judaismul întreg.

Rabbinul cutare locueşte în Botoşani sau în Bârlad: ei bine! învăţăturile sale, ori-cari să fie acele învăţături, nu sunt o opiniune personală sau, cel mult, să fie obligatorie numai pentru Ovreii din Botoşani sau din Bârlad; nu! ele leagă pe toţi Judani din toate părţile pământului.

Acel rabin este pentru religiunea sa de o greutate mai mare, de cât, bună oară, Sf. Crisostom (gură de aur) sau sfântul Augustin pentru religiunea creştină!

Talmudul zice lămurit: **„Ori şi care rabbin se con-**

sultă prin suflet d'a dreptul cu însuşi Dumnezeu [1])".

Cuvintele ori şi cărui rabbin sunt chiar cuvintele divinităţii.

Ori şi care rabbin nu este, de cât o trâmbiţă, prin care suflă Creatorul Universului, pentru ca Ovreii să-l auză ovreeşte.

In lipsa unui singur centru şi a unei singure circumferenţe, Judanii au creat o religiune atât de ingenioasă, încât toate puncturile sunt centruri şi circumferenţe, fiecare punct primind raze de la toate celelalte puncturi şi trimiţând raze tuturor celorlalte puncte.

Nici o altă naţiune pe suprafaţa globului, nu fu pusă în poziţiunea Ovreilor; nici o altă naţiune nu putu concepe ideea unui rabbinism; nici o altă naţiune nu poate avea un Talmud!

X

E greu, ca scrierile unui singur autor să fie toate de o potrivă bune, dar apoi greutatea devine imposibilitate, când e vorba de o miriadă de autori lucrând toţi la o singură scriere!

Astfel, Talmudul este un chaos monstruos, carele, de cele mai multe ori, ne scârbeşte, adesea ne irită, dar câte odată are însuşirea de-a ne face să pufnim de râs, văzând până la ce grad de absurditate se pogoară o minte necultă sau o inimă rătăcită.

Vom da aci două-trei dintr'un milion de exemple:

Noi, Românii, ne mândrim, că străbuna Roma numera între fiii săi pe un Marcu-Aureliu-Antoniu, împărat-filozof, modelul unui mare suveran în rezbel şi în pace... ei bine! Talmudul ne încredinţează, cum că acest ilustru principe fu Israelit!

Ştiinţa crede, că geniul omenesc cel mai sublim tot încă nu e în stare de a imita pe Dumnezeu creând fiinţe

1) *Schemoth Rabbâ Paraschah*, 28; ap. **Mac-Caul; Les sentiers** d'Israel (Metz. 1844, in 8); p. 171.

de nimica... ei bine Talmudul ne asigură, că un rabbin poate să creeze din nimica un viţel şi chiar pe un om; cu acea numai mărginire, că acest om de fabrică nouă va fi lipsit de organul vocii şi că o asemenea creaţiune, pentru a reuşi, trebue executată într'o zi de Sâmbătă!

Nu ştiu, dacă d-voastră aţi putut observa, că hainele rabbinilor sunt mai totdeauna pătate: dar ştiu, că au observat-o înşişi Ovreii; veţi crede, de sigur, cum că această necurăţenie este rezultatul negligenţei personale... ei bine! **Talmudul vă lămureşte, că hainele rabbinilor sunt pătate, pentrucă le pătează dracul, din ură către religiunea judaică!**

Vă scutim de mai multe!

XI

Aşa dar, Talmudul se pare a fi ţesut din contradicţiuni amestecate cu galimatii; însă acele contradicţiuni şi acele galimatii sunt contradicţiuni şi galimatii numai pentru noi. Judanul crede tuturor rabbinilor: deci, pentru el, Talmudul nu se contrazice nici o dată.

Judanul crede tuturor rabbinilor: deci, pentru el, Talmudul nu aiurează nici odată.

Pentru Judan, Talmudul este armonie şi adevăr, întocmai ca Al-Coranul pentru mahometani sau ca Evangheliul pentru creştini.

Religiunile se bazează pe credinţă: astfel, religiunea cea mai rea este pentru ai săi tot atât de certă, precum poate fi certă pentru alţii religiunea cea mai bună.

Credinţa nu distinge: raţionamentul cel mai luminos este pentru ea ca curcubeul pentru un orb din naştere.

Dugald Stewart, unul din cei mai profunzi cunoscători ai legilor naturei umane, citează, întru cât îmi aduc aminte, exemplul unui copil lipsit de vederi, carele

susţinea, că roşul trebue să aibă o asemănare cu sonul unei trompete.

Acel nenorocit vedea culorile prin urechi!...

XII

Filantropii se incearcă necontenit a deschide ochii Ovreilor asupra deşanţării Talmudului.

Muncă perdută, vorbă şi cerneală cheltuită în modul cel mai neproductiv.

Celebrul Mendelssohn, Platonul judaic al Germaniei, scriea, în secolul trecut, către celebrul Lavater, inima cea mai pură, cea mai nobilă, cea mai morală:

„Am citit sute de cărţi contra judaismului; şi, cu „toate astea, protest înaintea lui Dumnezeu, că voiu „rămânea totd'auna nestrămutat în credinţa mea; căci „pentru ca s'o pot schimba, trebue mai întâiu să-mi „schimb insăşi natura mea [1])".

Cine nu poate convinge pe un Mendelssohn, putea-va oare convinge pe un Shylock?

XIII

Pentru a fi şiret, nu se cere multă inteligenţă.

Copiii cei mai mici totd'auna înşală pe părinţii lor, astfel în cât un Metternich poate fi prins în cursa unui ştrengar de zece ani.

Femeile cele mai ordinare inşeală mai totd'auna pe bărbaţii cei mai fini.

Sclavii, — în comediile lui Plaut şi ale lui Terenţiu, — înşeală mai totd'auna pe stăpânii lor.

Selbaticii din Australia şi din America, înşelau mai totd'auna pe un Pizaro sau pe un Cook...

Tot aşa rabbinismul, de şi cea mai brută şi cea mai nesistematecă din religiuni, totuşi posedă o armă teribilă, ce'l apără contra loviturilor celor mai crâncene.

1) *Phedon ou entretiens sur l'immortalité de l'ame*, trad. par Junker (Paris, 1773, in-8); avertissement, p. VI—VIII.

XIV

Judaismul se împarte în rabbini şi ne-rabbini.

Unii legiuesc, alţii ascultă.

Unii şi alţii, trăind în cursul secolilor tot în mijlocul, sau, mai bine, tot pe spatele popoarelor străine, creştine şi mahometane, remân împetriţi în credinţele cele mai îmbrăţişate în urma căderei Ierusalemei.

Rabbinii nu caută a face secte, precum făcuse popa Luther şi atâţia alţi în creştinism, sau precum făcuse chaliful Ali şi atâţia alţi în mahometism.

Ne-rabbinii păstrează instituţiunile rabbinilor astfel, încât astăzi, în Constantinopole, sub ochii majestăţii sale sultanului, mai mulţi Osmanlâi devin creştini, de cât Ovreii să se facă mahometani!

De unde oare această miraculoasă tărie de granit a Talmudului?

XV

Christos şi Mahomet recomandau ucenicilor de a se amesteca cu toate neamurile, răspândind în giur, unii prin predică, alţii prin sabie, unii prin înduplecare, alţii prin fanatism, propriele lor credinţe, adevăruri şi erori.

Voeşti a te face mahometan? Al-Coranul să grăbeşte a-ţi deschide în lături porţile voluptosului paradis oriental.

Voeşti a te face creştin? — singura voinţă îţi ajunge pentru a fi mântuit!

Poţi fi Tatar, Lapon, Groculandes, Ottentot... Christos şi Mahomet sunt deopotrivă pentru toţi!

Rabbinii adoptară o cale diametralmente opusă.

Ei nu voesc a face proseliţi.

Ei nu tind de loc a lăţi doctrinele lor afară din sfera naţiunii judaice.

Un ne-Ovreiu nu poate deveni Iudan, de cât cu cea

mai mare dificultate *și în urma unor formalități francmasonice*[1]); ș'apoi chiar reușind, el tot încă nu încetează de-a fi suspect celorl'alți Ovrei și se va bucura, după moarte, numai de o mică parte din fericirea gătită unui adevărat Judan!

Principiul cel caracteristic al rabbinismului este: Nu te amesteca cu celelalte neamuri.

XVI

Acest principiu se poate observa, și fu deja observat, în legea cea antică a Judanilor.

Insă e prea mare diferința între esclusivismul biblic și esclusivismul rabbinic.

Dumnezeul lui Moise este un Dumnezeu gelos, foarte gelos, totd'auna gelos, carele, de excesul geloziei, se teme de rivalitatea zeităților păgâne, de Baal și de Moloch!

Depărtând pe Judani de ceil'alți oameni, acel Dumnezeu luase o măsură preventivă contra contagiunei politeismului.

El e singur și voește a fi singur.

Astfel, în Biblie, preceptul „nu te amesteca cu celalte neamuri" este subordinat dogmei: „nu crede într'un alt Dumnezeu".

De câte ori unitatea lui Dumnezeu nu e amenințată, Moise se arată bucuros a fi mai sociabil.

Sunt pasagii, în care el admite fraternitatea tuturor oamenilor; sunt pasagii, în cari el însuflă Ovreilor sentimente de ospitalitate în privința străinilor; sunt pasagii, în fine, în cari Biblia se pare a ghici pe Christos.

Acele pasagii sunt puține și obscure, dar ele sunt.

1) Selden: *De jure naturali et gentium juxta disciplinam Ebraeorum.* (Witenbergae, 1712, in—4): p. 148.

In rabbinism, din contră, în zadar ați căuta un paiu de fraternitate umană, o umbră de ospitalitate, o scânteie de liberalism!

Ovreiul modern se închină unui singur Dumnezeu; dar se închină numai întru cât acest singur Dumnezeu este un Dumnezeu curat Ovreesc, iubind numai pe Israeliți, nepăsător și fără milă pentru rămășița neamului omenesc!

Astfel, în rugăciunile sale matinale, — iar ziua se cunoaște de dimineață, — în rugăciunile sale matinale, Iudanul strigă:

„O Doamne! desrădăcinează, surpă, dărâmă și ni-„micește pe toți ne-Ovreii!"

Desrădăcinează, surpă, dărâmă și nimicește!

! *Patru verburi imperative înfricoșate, grămădite la un loc, pentru ca acel Dumnezeu de creațiune rabbinică să auză măcar unul din ele, de nu va auzi câte-și patru!*

Tot așa în a doua zi a **Paștelor**, nu e sinagogă, în care să nu resune următoarea invocațiune:

„Fă, Doamne, și astă dată, precum făcuși în acea „noapte, în care cutrierând Egyptul, ai păstrat pe O-„vrei și ai secerat pe ne-Ovrei!"...

Mai pe scurt, deosebirea între esclusivismul biblic și esclusivismul talmudic este o deosebire totală, atât în scopuri, precum și în mijloace.

Scopul lui Moise este: „Fă toate pentru a nu crede într'un alt Dumnezeu".

Scopul rabbinilor este: „Fă toate pentru a nu te amesteca cu celelalte neamuri".

Mijlocul lui Moise este: „Pentru a nu crede într'un alt Dumnezeu, e bine să nu te amesteci cu celelalte neamuri". Mijlocul rabbinilor este: „Pentru a nu te amesteca cu celelalte neamuri, e bine să nu crezi într'un alt Dumnezeu"...

XVII

Creştinii şi mahometanii, ca elevi ai Bibliei, cred şi ei, odată cu Talmudul într'un singur Dumnezeu.

Primitiva şi naturala diferenţă între monoteismul creştin, monoteismul mahometan şi monoteismul rabbinic, consistă într'un fenomen, analog cu aspectul unui şi aceluiaş lucru, văzut prin trei feluri de ochelari, bunăoară ochelari albi, ochelari verzi, ochelari negri.

Creştini privesc pe Dumnezeu prin retina lui Christos; mahometanii prin retina lui Mahomet, Ovreii prin retina rabbinilor: unul şi acelaş Dumnezeu zimbea lui Christos în albeaţa luminie celei pure, rîdea lui Mahomed în verdeaţa unei grădini de lux, hohotea rabbinilor în negreaaţa unui nor.

Dar Talmudul nu se mulţumi cu această simplă deosebire între punctele de vedere: el se temea, ca timpul să nu înverzească sau să nu înălbească, să nu mahometiseze ori să nu creştineze, concepţiunea Dumnezeului celui negru.

Divinitatea creştinilor are momente de justă mânie, divinitatea mahometanilor are momente de spiritualism; astfel, pentru creştini şi pentru mahometani, divinitatea posedă o voinţă, ce se manifestă prin posibila varietate de disposiţiuni !...

Talmudul inventă un lanţ, prin care să lege pentru totd'auna pe însuşi Dumnezeu în cercul de fer al separatismului naţional.

Acel lanţ este Messiah, un ambasador deplin-împuternicit al Cerului, pe care divinitatea e fatalmente forţată de a'l trimite, mai curând sau mai târziu, nu cu o altă misiune, de cât numai şi numai pentru a stinge de pe faţa pământului ori-ce suflare neovreească.

XVIII

Ca şi ideea unui singur Dumnezeu, tot astfel ideea lui Messiah, e luată din Biblie; însă ambele de o potrivă perdură cu desăvârşire anticul lor caracter, din dată ce trecuse prin mintea şi inima rabbinilor.

Ori-ce instituţiune umană ajunge la un moment de bătrâneţe: Aşa fusese şi cu legea lui Moise.

Când Biblia, după secoli de eczistenţă, începuse a nu mai găsi yechiu-i resunet, atunci se simţi din toate părţile o vagă dorinţă de o reformă, care să întinerească un corp, căzut în neputinţă.

Poeţii, cari la Ebrai, mai mult încă de cât la Romani, exercitau profesiunea de prooroci, se grăbiră a împlini sarcina unor adevăraţi poeţi, exprimând spiritul epocei.

Ei dederă o potecă speranţă de venirea unui personagiu misterios, carele va complecta neajunsul şi va şterge prisosul unei legislaţiuni devenite anacronism!

Mai pe scurt, Messiah cel făgăduit în Biblie, poartă totd'auna sigiliul unui mare regenerator, menit a desfiinţa abusurile trecutului.

Contrariul ne întimpină în Talmud.

Rabbinismul se crede a fi perfect: prin urmare, el nu are nevoe de îmbunătăţire.

Aci Messiah ne apare desbrăcat de toate atribuţiunile sale de reformator: sarcina-i va fi nu de a controla, ci numai de-a confirma Talmudul!

XIX

Făcând pe Dumnezeu Ovreiu, rabbinismul nu putea să admită o egalitate de natură între Israeliţi şi celel'alte neamuri. Trebuia imaginată, cu ori-ce preţ, o nouă zoologie, în care Iudanul să stea în culmea creaţiunii, privind Universul la picioarele sale şi ne-

recunoscând divinităţii de cât o mică superioritate de prim-cetăţean în imperiul judaic.

Aşa dar, Talmudul declară, că numai Ovreiul e Om [1]); aplicând apoi această definiţiune către toate casurile speciale.

Asupra preceptului biblic de a nu jura strâmb aproapelui său, rabbinismul lămureşte, că, sub cuvântul *aproapele*, se înţelege un Iudan: „nu jura strâmb unui Israelit".

Asupra recomandaţiunii lui Moise „de a înnapoia păgubaşului lucrul ce perduse", rabbinismul adaugă, că „nu se înnapoiază lucrul perdut de un ne-Ovreiu".

Pe toate paginele Talmudului ne surprinde această curioasă *declaraţiune de drepturile Omului!*

XX

Faimosul Spinoza, carele preferi mai bine a deveni ateu, de cât a remânea Iudan, zice că Ovreii fac rău „îngânfându-se de superioritatea lor asupra celor-l'alţi oameni [2])".

Precum vedeţi, chiar făcându-se mare filosof, chiar lepădându-se de Talmud, chiar punându-se în luptă cu jdaismul; un Israelit tot încă nu poate renunţa la ideea, cum că neamul Ovreesc stă, în adevăr, mai pe sus de toate neamurile lumii!

Aşa credea un Spinoza! apoi cum să nu crează Iudanaşii cei mititei, cum-că ei şi noi suntem ca cerul şi pământul!

---

1) **Rabbi Moses Maimonides;** *Porta Mosis sive dissertationes aliquod* (Oxanii, 1655, în-4, p. 291).

2) Oeuvres, trad. par Saisset (Paris, 1842, în 8,) t. 1. p. 100— Cf. t. I. P. 182.

XXI

Veţi întreba: o religiune, plină de contradicţiuni şi de galimatii, cum oare poate fi atât de uniformă şi de consecutivă?

Egoismul este partea cea mai animală a spiritului uman.

Un lup, o hyenă, un tigru, sunt egoişti în toate şi tot-d'auna. Insă nimeni nu admiră uniformitatea şi consecvenţa lor!

XXII

De şi numai Ovreii sunt oameni, iar celel'alte popoare încipuiesc o clasă inferioară; totuşi Talmudul nu e de o potrivă aspru pentru toţi ne-Israeliţii.

Pe unii îi suferă.

Pe alţii îi urăşte.

Unii sunt dobitoace domestice, pentru cari judanul poate să aibă milă.

Alţii sunt fiare selbatice, ursite unei eterne persecuţiuni judaice.

XXIII

Aproape toate ţările, unde sunt Ovrei, se reduc la două rubrice religioase.

In Asia, în Africa, şi oare unde în Europa, ei trăesc în mijlocul mahometanilor.

In restul continentului nostru şi în America, ei sunt furişaţi printre creştini.

N'ar fi oare drept ca Iudanii, în bine şi în rău, să fie egali pentru toţi ne-Iudanii? pentru fiii lui Christos şi pentru discipolii lui Mahomet?

XXIV

Când se năştea rabbinismul, mahometismul nu fiinţa încă; iar când el începu a fiinţa, rabbinismul era deja de tot înaintat.

Mahometismul, de la prima-i apariţiune pe scena istoriei, combătu pe creştini.

Rabbinismul îi combătu-se şi-l tot combătea cu mult de mai 'nainte.

In lupta ce ardea între Talmud şi Evanghelii, Alcoranul veni la timp în ajutorul Talmudului.

Ei bine! Iudaniii puteau ei oare să urască pe mahometani?

De la această logică a faptelor să trecem la istoria cea positivă.

In Bagdat, in Egipt, în Spania, în Turcia, Ovreii fuseră tot d'auna braţul drept al lui Mahomed contra „abominabililor mâncatori de carne de porc".

M'am servit de propria expresiune a unui rabbin care-le, într'o pompoasă odă, cântă efectele alianţei Iudanilor cu mahometanii contrar creştinismului [1]).

„Mâncatori de carne de porc!"

Aceasta ne aminteşte că Ovreii şi mahometanii mai sunt uniţi şi prin comuna lor aversiune pentru râmători.

Identitatea gusturilor e unul din motive de amiciţie între indivizi, de ce nu şi între popoare?

In fine, argumentul cel mai preţios, însuşi Talmudul declară lămurit, că „mahometanii nu sunt păgâni, dar creştinii sunt [1])". Deci, toate blăstemele rabbinismului contra acelora ce el îi specifică sub numele de „goim" sau „ievunim", adică *idolatri*, nu privesc de loc către mahometani, ci toate cad asupra creştinilor!

1) **Luzatto**; *Notice sur Abou-jousouf Hasdaï Ibn-Schapront* (Paris, 1852, in-8); p. 31. — Despre simpatia judanilor chiar pentru teologia mahometană vezi **Abi jamfar ebn Tophail**, *Philosophus autodidactus sive Epistola*, ed. Pocock (Oxonii. 1700, in-4); praefatio,

1) *Hilchoth Machaloth Asuroth*; c. XI. 7 = Cf. **Mac-Caut**; p. 384.

XXV

După ce numai Iudanul e om, iar noi ăştia, turma lui Christos, nu suntem de cât nişte simple dobitoace, şi încă mult mai inferioare vitelor din turma lui Mahomet, apoi ni se pare foarte curios de a auzi resunând, din toate părţile, **strigătile Ovreilor de a fi primiţi ca cetăţeni în sânul statelor creştine!**

Cum aşa! d-voastră să vă pogorâţi până la noi? d-voastră să vă desbrăcaţi de splendoarea originei judaice pentru a vă înfrăţi cu brute şi cu păgâni? d-voastră să îmbrăţişaţi pe acei, pe cari mâni sau poimâni îi va sdrumecă sabia lui Messiah, pentru ca să vă facă vouă un loc mai larg la lumina soarelui? d-voastră, în fine, să vă supuneţi unor instituţiuni, în fruntea cărora nu figurează nici măcar un singur rabbin?...

XXVI

Ascultaţi Talmudul:

„Când întâlneşti în cale-ţi un creştin, salută-l; dar „aceasta să o face numai până ce vei reuşi a te emancipa; din dată însă, ce va sosi ora, ca Ovreii să fie „ei mai tari, atunci să nu mai suferi pe creştini între „voi, nici ca pe locuiori, nici ca pe neguţitori, nici „ca pe drumaşi...)".

Un alt pasagiu, tot din Talmud, exprimă această învăţătură sub o formă atât de elegantă, încât însăşi perfidia devine poetică:

„Sileşte-te a fi ca pragul uşei, ce toată lumea îl calcă sub picioare, dar carele remâne la locul său chiar „după căderea întregului edificiu... [1])

1) *Hilchot Akkum*; cap. 10, 5. etc.; aud **Mac-Caul**; p. 33.

2) **S. Levy**; *La source de la vie vu choix d'idées contenues dans le Talmud* (Mulhausen, 1845, in-8) p. 88.

Aşa dar, Talmudul prevede pentru judani două căi de purtare în privinţa noastră:

Dacă sunteţi mai puternici de cât creştini, exterminaţi-i;

Dacă sunteţi mai slabi de cât creştinii, linguşiţi-i...

Insă, un om mai slab de cât mine, pentru ca să poată ajunge odată a fi mai tare decât mine, trebue mai întâiu să treacă prin o treaptă de mijloc, în care să fie egal cu mine.

Acuma, înţălăgeţi oare ce vrea să zică a acorda judanilor drepturile aşa numite politice?

XXVII

Voiu încheia prin o ultimă citaţiune:

Talmudul zice, că **creştinul ce'l studiază merită pedeapsa de moarte.**

Precum vedeţi, în cazul de faţă, această teribilă legiuire mă priveşte pe mine în specie.

Dacă am fericirea de a mai fi încă viu, după ce avuseiu eroismul de a citi legislaţiunea judaică; apoi aceasta o datoresc numai lipsei celei provizorie de o Curte Criminală Ovreiască, care m'ar trimite drept la spânzurătoare, **pe temeiul capitolului X, articolul 9, din legea Hilchoth Melachim!**

Din lucrările

SECŢIEI DE EDUCAŢIE A TINERETULUI L. A. N. C. ŞI FRONTULUI ANTI-JUDEO-MASONIC

SECTORUL C. — PRAHOVA

In preparaţie:

1. CINE NE CONDUCE?

Un răspuns, dat *tuturor* acelora cari, au despre conducătorii mişcării antisemite, din România — *nişte păreri stranii, aiuristice, interesat — laşe, nemernice, detestatoare, etc. etc.*

Un tablou cuprinzând biografiile şi portretele părinţilor noştri sufleteşti, Profesor Universitar A. C. Cuza; Prof. Univ. Dr. N. C. Paulescu; Prof. Univ. Dr. I. C. Cătuneanu, Prof. Univ. Corneliu Şumuleanu; Prof. Univ. Traian Brăileanu; Docent Univ. Dr. V. Trifu; † Drd Nicu Ionescu, Avocat Corneliu Zelea Codreanu, etc. etc.

2. ALEGEREA DEPUTATULUI ROMANII ROMANILOR 4 Mai 1930

Coordinare şi studiu asupra tuturor celor publicate, în legătură cu acest extraordinar eveniment, de-o importanţă capitală în istoria parlamentarismului nostru, de după răsboi.

Citate, comparaţii, comentarii, Concluzii.

3. SOCIALISMUL COMUNISMUL! BOLŞEVISMUL MARXIST!

Sociologia şi Sociologul laş:
D. GUSTI.

Rolul institutului Social-Român şi al duratelor sale

4. ALBUMUL ANTI-JUDEO-MASONIC

Transpunerea în imagini a tuturor articolelor— savanților noștrii anti-judeo-masoni — apărute în diferitele publicații creștine.

Scene reprezintând: Generali, ofițeri, miniștrii, preoți profesori Universitari, pisând piper, nuci, etc.; purtând sgărzi de cioclii, tinichele de gât; sărutând cranii și cadavre.

Ansamblu și secțiuni prin templele masonice, camerele mortuare;

Toate grozăviile cunoscute și necunoscute, — vor fi redate prin *imagini sguduitoare* în acest album.

5. ALBUMUL DE PROBAGANDA (ediție rurală) NAȚIONAL-CREȘTINA

cuprinzând o serie numeroasă de tablouri cutremurătoare din viața, suferințele, amarurile satelor noastre, încăpute în mânile jidanilor; cu explicații, poezi străbune, doine și anectote naționaliste (antisemite).

PENTRU CUNOSCATORII TABLOULUI a „cărei ediție fotografiată a fost anunțată și salutată, precum știți, în „Infrățirea Românească" Cluj — acum câtăva vreme, ținem să subliniem că lucrarea *s'a zincografiat* și că *se va imprima, numai după ce*, vom cunoaște numărul prietenilor și tuturor celor ce doresc să posede un asemenea exemplar, — și cari sunt rugați *să binevoiască a anunța aceasta* D-lui Profesor Dr. N. Caldărea *Str. Știrbei-Vodă No. 31. Câmpina. Jud. Prahova.* Aceasta pentru a se putea stabili calitatea și prețul nouilor trei ediții proiectate.

Fiind cunoscut, sistemul Judeo-Masonic de distrugere al tuturor publicațiilor creștine compromițătoare pentru Jidovi, — anunțăm că această broșură nu se va găsi decât la noi, distribuindu-se numai celor cunoscuți, sau prietenilor, dânduli-se personal în mână.

Prin poștă, sau la chioșcuri nu se trimite.